

¿REALMENTE EXISTEN AS MEIGAS? ¡HABELAS HAINAS!

Por: Laureano Mayán Taboada

Mitos, fábulas, lendas, supersticións, crenzas, cerimoniais, tabús, maxias, bruxerías, mal de ollo, talismáns, amuletos,..., non só arrodean senón que forman parte da vida do home, sexa cal fora a súa raza e condición, dende que este pobo a terra.

¿Por convicción? ¿Por necesidade? ¿Por influencia? ¿Por crenza? ¿Por vivencia? ¿Por sentimento? ...

Moitísimos comentarios sobre elo e moitísimas opinións. Algunhas coincidentes, outras, por suposto, non.

Pero o certo é que está aí e estará ata que se diga e demostre o contrario.

¿E as meigas... existen?

Vicente Risco dixo: "Mire, las brujas haberlas hailas aunque yo no crea en ellas".

En todo o ámbito da nosa terra, Galicia, palpita o misterio. É terra meiga e eo por dereito propio.

As investigacións históricas e antropolóxicas dan base para a confirmación da existencia das crenzas máxicas.

Estivo e está poboada por seres fantásticos xurdidos da unión do descoñecido e o home atraelle o fantástico.

Sentimos, notamos a presenza desas criaturas non visibles, pero existentes, que poden exercer poderes maléficos o favorecernos coa súa bondade. O seu recordo, envolto entre o real e o inventado, continúa vivo en moitos lugares de Galicia.

Son coincidentes as opinións de que as meigas están dotadas de grandes coñecementos e poderes extraordinarios, e que poden transformarse en animais domésticos e sumirnos no engano de convivir con elas sen sabelo. A súa aparencia é descoñecida e esfarrapada. Soen ser anciáns, tortas ou, ó menos, birollas,

aínda que hai algunhas cuxa imaxe se asemella a unha fermosa e bondadosa moza.

Prefiren a soidade e a noite e soen vivir en atallos, que só elas coñecen, nas pontes, na beira dos ríos,...

Para os seus maleficios prefiren ós nenos e rapazas xoves. É dicir, quen se atopan máis lonxe da súa idade final e sen os achaques propios da vellez. A meiga cáusaos para gozar na desgracia de quen estea no inicio da vida.

A súa orixe é confusa aínda cando algún autor di que proceden dos druídas, descendentes dos sabios e sacerdotes atlantes ou outras razas esquecidas.

Trala romanización puideron mesturarse co pobo, facendo que, co paso do tempo, xurdira o interrogante das meigas e a súa descoñecida orixe. A imaxe da meiga foi mal interpretada, terxiversada e manipulada, ben pola envexa dos seus propios veciños ou polos mortais inimigos que tiñan poder e liberdade para vulgar e condenar.

Hai meigas por nacemento e destino e hainas por propia vontade. Entre as primeiras, aquelas que naceron en Noiteboa ou o día da Anunciación, ou son a sétima ou novena filla dun matrimonio que non tivera descendencia de varóns.

Acadar a condición de meiga por propia vontade é moi complexo. Algún tratadista asegura que as neófitas han de espirse por completo e envorcallarse, concienciadamente, nunha silveira espiñosa soportando, sen acusar, a dor terrible que elo produce.

Tamén que ha de sacrificarse un gato negro e devorar o fel gozándose na amargura de tan repelente bocado.

Quen así o fixeron quedaron convencidas de que estas virtudes levaban á condición de meiga.

Pero estes poderes eran moi débiles e é preferible cumprir o que cita no seu libro San Cipriano: "Toma los ojos de un león macho y ponlos a orear a la luz de la luna

LAUREANO MAYÁN BRAGA

Subasta de **PESCADOS y MARISCOS**

En la Lonja de MARÍN

Teléf.: 986 891 087
608 307 968

República Argentina, 30
MARÍN (Pontevedra)

cuando esté en su cuarto creciente, Cuando están bien oreados ponlos en infusión con unos granos de pimienta en una botella con vino blanco, rancio, que dejarás al sereno cuando la luna se halle, también, en su cuarto creciente. Una vez verificada la infusión citada filtrarás el vino en un trapo de lino, puro y muy fino y le agregarás una cucharada de miel. Después permanecerás encerrada en una habitación, en donde no penetre la luz durante veinticuatro horas, al cabo de las cuales beberás un cortadillo del brebaje, elevando tu espíritu y pronunciando estas palabras: < Lucifer, Belzebut, Astarot, prestadme vuestro poder infernal contra ... ". Aquí se dirá o nome da persoa á que se quere enfeitizar e concluírase cun simple Amén.

Expertos neste campo opinan que non vale o pacto verbal co demo, senón escrito, e segundo a lenda popular hai varios modos de conseguilo.

O primeiro consiste en guisar unha galiña totalmente negra. O guiso debe adobarse con allo e cebola. Pasada a media noite debemos levar: o noso guiso, viño tinto e un mandil de liño a unha encrucillada. Nesta non pode haber nin cruceiro nin peto de ánimas, pois xa se sabe que o demo foxe das cruces. Unha vez no centro da encrucillada, trazaremos un círculo y sentados dentro del, comezaremos a comer o guiso, bebendo viño. De cada vez que bebamos hai que dicir. "Ou vés ou voume". Á terceira invocación debe aparecer o demo montado nun animal cabrún. Non obstante, para o seu logro definitivo, estes pactos téñense que firmar con sangue extraída do brazo esquerdo.

Hai tamén múltiples lendas que avalan a súa existencia. Entre elas está a de Santa Comba ou Columba, coñecida como patroa das meigas galegas.

Un día que ía a facer uso dos seus malvados poderes, atopouse no camiño con Xesús quen lle preguntou a onde ía e contestoulle: "Voy a usar mi oficio".

Xesús replicoulle: "Enmeigar, enmeigarás pero en mi reino no entrarás".

Arrepentida dos seus pecados e polo mal realizado, non só salvou a súa alma senón que chegou a converterse en Santa.

Outra meiga famosa é María Soliña. Para moitos galegos é o símbolo das meigas. Esta muller de setenta anos

pereceu a consecuencia das torturas recibidas nos calabozos do chamado Santo Oficio. Non contentos co sufrimento provocado en vida, fixeron unha estatua de cartón e de palla de xeito grotesco e insultante e levada a lombos dun asno, paseáronna polas rúas para escarnio doutras meigas e queimáronna na praza do pobo.

Naquel século moitas mulleres acusadas foron condenadas na máxica terra de Cangas, como sucedeu no ano 1.617 onde se celebrou o famoso "Proceso das Bruxas de Cangas".

As boas meigas non morreron en van, baixo tremendas torturas, senón que a súa memoria continúa viva entre os vellos ritos e supersticións populares.

O capítulo sería interminable, pero por pouco ou moito que faláramos e escribíramos sobre elo, finalizaríamos sempre con unha pregunta: ¿Hainas ?.

Atopariámonos con dúas respostas: Si e Non.

Para non vivir en dúbida e saber se eses poderes realmente existían, recordemos que Virgilio en "La Eneida" e Dante en "La Divina Comedia" dinnos que baixaron ós infernos...

Na nosa terra, Galicia, é popular o dito : " habelas hainas... o caso é dar con elas".

Eu, persoalmente, non creo nelas. Pero tamén lles digo que ó acabar isto, voume, axiña, a poñer unhas xestas na porta da casa e no coche. Por se o caso...

O que si é interesante e conveniente é que coñezamos, ó menos algo, sobre como visten, como se manifestan, como actúan,...

Deste modo, se nalgunha ocasión nos atopamos con alguén que se nos antolla estraño, que nos chama a atención, que nos atrae dun xeito particular ou especial, saber como habemos de actuar, como defendernos, para non caer nos seus feitizos.

Por razóns obvias de espacio, ocuparémonos diso na próxima revista. Ata entón ¡Boa sorte!

Datos obtidos de artigos publicados no Faro de Vigo e de libros cuxos autores son: Vicente Risco, Ramón Martínez de la Riva Labarta, Santiago Lorenzo Sacco, Luís Moure Mariño e Francisco Pablos.

EN TEMPORADA:
Casa
Lamprea
Angulas
-
AMPLIA CARTA

Restaurante

Casa Dora

José del Río, 6 - Teléf.: 986 881 383 - MARÍN

